

være den højsindede Regering, vi fik i 1901, som foreslog, at disse uretfærdige Skatter skulde afskrives. Sagen forholder sig ikke ganske, som den højtærede Minister anførte. Da vi fik Skyldsætningen i 1867, gik den daværende Regering ud fra, at de Skatter, som de havde derovre, skulde de vedblivende have. Saa blev der lignet noget paa Land- og Ligningsskatten og noget paa Gammelskatten, og Resten blev kaldt Jordebogsafgift. De fik altsaa faktisk en Ekstraskat udover den Skat, der hvilede paa de andre Beboere. Denne Ekstraskat kunne de ikke finde retfærdig, naar de sammenligne med forskellige Forhold i det øvrige Land, og derfor have de altid anset denne Skat for en ubillig Skat. Egentlig fik de ogsaa Medhold deri, thi i Loven af 1867 blev der indsat en Klausul, gaaende ud paa, at de kunde afløse denne Skat med 20 Gange det aarlige Beløb. Hvis det var en almindelig Skat, kunde den ikke afløses med 20 Gange det aarlige Beløb, thi det vilde være for lidt. Den Del, som kaldes Domæneafgiften, blev, som den højtærede Minister anførte, ordnet ved Lov af 1904, men den Afgift, her er Tale om, og med Hensyn til hvilken jeg har stillet Ændringsforslag, har slet ikke noget at gøre med det, som kaldes Domænejordebogsafgiften, det er en ren og skær Jordebogsafgift af den Slags, som blev hævet ved Lov af 1903.

Naar den højtærede Minister betvivlede, at Myndighederne paa den anden Side Grænsen, som jeg udtalte, havde paa lignet Beboerne en Skat af noget lignende Art, den saakaldte Kanonskat, skal jeg henvisse til den første Behandling i Tinget og skal med den højtærede Formands Tilsladelse oplæse, hvad den daværende Ordfører for Finansudvalgets Andragender, afdøde Jens Busk, udtalte her i Tinget den 7. Maj 1901: „Den Gang vi maatte afstaa Sønderjylland til Prøjserne, og Beboerne i Sønderjylland skulde beskattes paa prøjsisk Maner efter den Skyldsætning, som de havde, prøvede de paa at blive fri for denne Jordebogsafgift, som Magthaverne vilde opkræve Syd for Grænsen paa samme Maade, som den danske Regering gjorde hos os. Beboerne anlagde Sag mod den prøjsiske Regering, vandt den og blev ikke alene fri for den til vor Jordebogsafgift svarende Skat, men fik endog tilbagebetalt, hvad de havde betalt i de Aaringer, der gik, inden de vandt deres Sag. Den maatte helt op til Rigsretten i Leipzig, hvor, som bekendt, den tyske Rigsret har sit Sæde.“ Dette blev

ikke modsagt, i alt Fald ikke i tilstrækkelig Grad, af den daværende Finansminister. Han udtalte, at han ikke var fuldstændig klar over det; der skulde rettes en Forespørgsel derom, inden han kunde udtale sig fuldt ud om, hvorvidt dette Skattespørgsmaal ikke var noget lignende, som det her omhandlede.

Der er tidligere udtalt, at denne Jordebogsaflysningssum ikke kunde tilbagebetales, fordi det vilde drage farlige Konsekvenser med sig, navnlig naar hensaaes til Tiendeaflysningssummen. Man kan neppe med Rette gøre denne Sammenstilling, thi ved Tiendeaflysningen blev Tienden kun nedskreven med $\frac{7}{25}$, medens Jordebogsafgiften blev fuldstændig hævet. Og de, som have købt Tienden for over 18 Gange, faa erstattet det, de have betalt udover de 18 Gange. Jeg synes derfor, at disse Beboere stadig maa føle, at de lide Uret, naar de sammenligne sig med deres Naboer, som have faaet deres Afgift ophævet. Der kan sikkert ikke drages nogen som helst farlig Konsekvens, og det er jo en ubetydelig lille Sum for Staten — som sagt kun 4—5,000 Kr. Derfor vil jeg meget anbefale, at Henstillingen tages til Følge.

H. Rasmussen: I Betænkningens første Afdeling findes der under Nr. 5 og 9 to Andragender, som jeg har tilladt mig at indbringe. Det er fra to Krigsinvalidter, henholdsvis Murer H. Sørensen af Skanderborg og Husmand H. P. Jensen af Tebstrup. Jeg er meget glad ved Finansudvalgets Stilling til disse Andragender og finder Anledning til at sige Tak derfor. Med Hensyn til de to paagældende Ansøgers Kvalifikationer kan jeg ganske henholde mig til Ordførerens velvillige Udtalelser, hvortil jeg intet har at føje. Jeg kunde naturligvis have ønsket, at den Form for Henvisningen, der er anvendt vedrørende Andragendet under Nr. 9, ogsaa var kommen til at gælde for Henvisningen under Nr. 5. Men jeg nærer den Fortrøstning, at Ordførerens velvillige Udtalelser og Finansministerens Udtalelser om den Velvillie, der vil blive vist ved Undersøgelsen af Murer H. Sørensens Forhold, skal føre til, at ogsaa denne Ansøger opnaar det Resultat, han har ønsket. Jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme for disse to Henvisninger.

Finansministeren (Brun): Det er mig stadig umuligt at indse, at den Omstændighed, at man ophæver en Skat,